

beregne, hvilken Anskuelse der vil være repræsenteret i den Tid, da hans Sag kommer til Behandling, hvilket Ministerium der sidder, om det er et politisk Spørgsmaal, hvordan man i det hele taget vil gaa frem overfor ham. Jeg for mit Vedkommende vilde meget nødig være med til at eksekvere en Dødsstraf; jeg er imod, at det sker, og derfor er jeg ogsaa imod, at den staar i Lovgivningen som en Trusel, men jeg siger ikke om dem, der vil have, at vi skal have den som en Trusel, der muligvis kan fuldbyrdes, at det er det rene Galimatias. Jeg forstaar det Standpunkt, men jeg er altsaa en Modstander af det, og jeg vil føje til, at jeg tror, vi vilde have kunnet samle hele den danske Nation om at gaa bort fra Dødsstraffen — ogsaa som en Trusel, der muligvis kunde effektueres —, hvis vi havde stillet os paa det Standpunkt, jeg var Tilhænger af, nemlig at benaade den Mand, som har gjort sig skyldig i en Forseelse, der medfører Dødsstraf, men paa det aldeles udtrykkelig udtalte Vilkaar, at han aldrig nogen Sinde kan komme fri, saa havde Tilhængerne af Dødsstraffen noget, hvortil vi kunde sige: Dødsstraffen er vi imod, men her er et Surrogat, som sikrer Samfundet lige saa fuldstændigt. Hvis man havde taget det Standpunkt, saa kunde vi have samlet hele den danske Nation; nu kan vi ikke gøre det, det er forspildt. Nogle siger derfor: Lad os saa beholde Dødsstraffen som Trusel, saaledes at der bliver Mulighed for at anvende den, men der skal ikke staa i Lovgivningen, at den aldrig skal fuldbyrdes; det, at den staar i Loven, er et Udtryk for, at der er en Mulighed for, at den bliver fuldbyrdet, naar man mener, det er nødvendigt, enten paa Grund af Forholdene, eller fordi det Regimente, der er, ønsker at gennemføre den. Andre, og til dem hører jeg, er, som sagt, imod Dødsstraffen, men jeg vilde ønske, at vi kunde være blevet enige i det Spørgsmaal, og jeg tror, at vi kunde være blevet det, hvis vi ikke havde faaet den Benaadning, jeg sigter til.

Jeg har saa et Par Bemærkninger at gøre angaaende Sterilisation. Den højtærede Minister og jeg er, lader det til, nu enige om dette Spørgsmaal, idet jeg forstaar den højtærede Minister saaledes, at vi vil aldrig gaa med til det som Straf og aldrig benaade paa det Vilkaar, at vedkommende skal lade sig sterilisere, men hvis det er nødvendigt af lægelige Grunde, saa bliver det Lægernes Sag og ikke Ministerens Sag. Den højtærede Justitsminister sagde, at han havde udtalt dette Standpunkt saa klart, som han kunde, og det indrømmer

jeg, det udtalte Ministeren klart; men hvis jeg ikke har misforstaaet Ministeren, har han tidligere haft en anden Mening; thi da der var Tale om, at en Fange havde søgt om at blive det, udtalte Ministeren — saa vidt jeg har forstaaet det Interview af Ministeren, men det er maaske en Misforstaaelse af mig —, at han ikke kunde give Tilladelsen, fordi det var i Strid med Straffelovens § 204. Det mener jeg er forkert; det har ikke noget med Straffelovens § 204 at gøre, naar Lægerne siger, at det er nødvendigt af lægelige Grunde, og derfor synes jeg, at den højtærede Minister skulde have svaret den Gang: Det er et lægeligt Spørgsmaal, som Ministeriet hverken kan sige ja eller nej til, det maa afgøres af Lægerne; kun vil jeg sige, at det maa ikke gøres i Fængselet, hvis Manden venter Benaadning af den Grund; men hvis det ikke er Tilfældet, saa er det et rent lægeligt Spørgsmaal. — Det er ikke Ministerens seneste Udtalelse, jeg ikke forstaar, men de forskellige Interviews, der har været fremme angaaende dette Spørgsmaal. Men jeg er glad ved, at vi synes at repræsentere to ensartede Anskuelser. Jeg tror, det er en sund Anskuelse at sige: Ikke som Straf, men af lægelige Hensyn; det maa Lægerne om; de maa afgøre, om det er nødvendigt for Manden; det kan Juristerne hverken sige ja eller nej til.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo var inde paa Spørgsmaalet om Tugthus og mente, at den højtærede Minister havde valgt det rette ved at have en Forskel mellem Tugthus og Fængsel, og det ærede Medlem var oven i Købet saa elskværdig at sige, at den af mig repræsenterede Anskuelse var altsaa fuldstændig forkert; — han tilføjede dog for en Sikkerheds Skyld, at efter Ministerens Anskuelse blev der kun Navnet Horsens tilbage: „ogsaa jeg“ — det er det ærede Medlem Hr. Sundbo — „er egentlig ked af det Navn Horsens“ — saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Men saa synes jeg, at det ærede Medlem hellere skulde have sagt tydeligt og klart: Jeg er enig med Venstre i, at vi ikke vil have Navnet Horsens, for det er kun et Navn. Det er nemlig vort Hovedstandpunkt, og derfor vil vi ikke være med til det. Der kommer ikke til at gælde forskellige Regler. Ministeren har fulgt den Vej at sige — en Vej, som jeg synes er konsekvent, naar man overhovedet vil gaa den Vej —: Overfor visse grove Forbrydere, der skal idømmes over 8 Aar eller i visse Tilfælde imellem 4 og 8 Aar, vil jeg give dem et Navn, en Straf saaledes, at naar de kommer ud, kan Befolkningen vide, at de har gjort noget